

platky ty bylo knihovně vtěleno 19. března 1929 a 1. června 1930 a to do dvou let po jejich splatnosti (§ 265 odst. (3) cit. zák. 76/1927). Jest však přisvědčiti rekurentce a knihovní věřitelce firmě B. pokud dovozuje, že věcné ručení postihuje jen ideální podíl nemovitosti, patřící majiteli výdělečného podniku. Předpokladem ručení podle § 265 odst. (2) a (3) cit. zák. jest, že nemovitosti patří majiteli výdělečného podniku. Jsou tedy z ručení vyloučeny nemovitosti, sloužící sice výlučně nebo převážně provozu výdělečného podniku, avšak nepatřící majiteli podniku, nýbrž osobám třetím. Poněvadž zákon nerozeznává, platí to i o ideálních podílech nemovitosti (§ 293 obč. zák. a § 10 knih. zák.). Nepostihuje tedy věcně celou nemovitost tehdy, patří-li majiteli výdělečného podniku jen právo spoluvlastnické k ideální polovici nemovitosti, jako v souzeném případě (srov. rozh. 11403 sb. n. s. a jeho podrobné odůvodnění). Bylo proto celé nedoplatky příspěvků na pojištění nemocenské a starobní, poněvadž se týkají jen živnosti Cyrila R-a, přikázati k zapravení jen z polovice nejvyššího podání připadající na jeho ideální polovici knihovního tělesa. Bylo tudíž částečně vyhověti dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky a změnití usnesení nižších soudů, ovšem i s ohledem na obsah rekursu firmy B., jemuž, pokud jde o požadavek, aby věcné ručení bylo omezeno na podíl Cyrila R-a, nebylo lze oprávněně upříti.

Čís. 12160.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž nebylo vyhověno návrhu žalobce na obmezení žalobního žádání, jest nepřipustným rekurs a nelze je napadati ani dovoláním.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1932, Rv II 479/31.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání, pokud směřovalo proti usnesení odvolacího soudu, jímž nebylo připuštěno omezení žalobní prosby.

D ů v o d y:

Žalobce podal na žalovanou pojišťovnu žalobu o plnění (o zaplacení pojistné sumy 9.000 Kč) a omezil tuto žalobní prosbu v řízení před soudem druhé stolice v ten způsob, že místo rozsudku, odsuzujícího žalovanou k plnění, žádal vydání rozsudku na zjištění. Odvolací soud vydal předem usnesení, že se nevyhovuje žalobcově návrhu na obmezení žalobního žádání, a ve věci uznal právem, že se odvolání nevyhovuje a že se rozsudek první stolice potvrzuje. Žalobce podává, jak v dovolacím spise uvádí, proti rozsudku soudu druhé stolice dovolání, jež opírá o dovolací důvody § 503 čís. 3 a 4 c. s. ř., a to proti celému jeho obsahu, ale výtkou, že odvolací soud proti spisům předpokládá, že v první stolici nebylo nic uvedeno k odůvodnění žalobcova právního zájmu na brzkém určení, napadá vpravdě jen výše zmíněné usnesení odvolacího soudu, jež bylo vydáno za odvolacího řízení a proti němuž není přípustný rekurs, ano nejde o žádný z případů uvedených v § 519 čís. 1 až 3 c. s. ř.

Je-li však, jak doličeno, odpor proti tomuto usnesení podle zákona vyloučen, není podrobena posudku dovolacího soudu (§§ 462, druhý odstavec a 513 c. s. ř.), a bylo proto dovolání v tomto směru odmítnouti.

Čís. 12161.

Upraví-li žalobce při žalobách, směřujících k tomu, by bylo vymo-
ženo opomenutí v budoucnu, žalobní žádání všeobecně na zákaz bu-
douceho zásahu, nejde o žalobní žádání neurčité.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Žaloba o odškodné nepředpokládá odsouzení žalovaného, by se zdržel na dobu příští jednání, jež dalo podnět k žalobě o náhradu, nýbrž může býti podána i samostatně, aniž by byla podána žaloba zdržovací nebo odstraňovací.

Zdržovací zákaz a žalobní žádání nemůže se omeziti na zákaz pou-
hého opakování téhož činu, nýbrž musí popsati opomenutí, jež má ža-
lovaný budoucně zachovati, tak, by jednak již procesní soudce mohl
posouditi, zda žádaný zákaz jest zákonem odůvodněn, a by pak ani exe-
kuční soudce nebyl na pochybách, zda čin zakládající kontravenci spadá
pod rozsudečný zákaz a nemusel teprve v exekučním řízení řešiti, zda
jde o jednání, které se přičí zákonu proti nekalé soutěži.

Žalobní žádání, by se žalovaný zdržel údajů a jejich rozšiřování, jež
by byly způsobilé poškoditi žalobce, nemusí býti ještě zcela neurčité,
avšak žádání to jde dále, než připouští zákon proti nekalé soutěži, jenž
dovoluje jen vymožení zákazu (příkazu) zdržení se takového jednání,
jež bylo již vykonáno, tedy opakování, nebo jednání, jež jest toho rázu
a tak popsáno, že se svou skutkovou podstatou rovná tomu, co již bylo
spácháno.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1932, R I 868/32.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném společenstvu dvojího ná-
roku, jednak zdržení se údajů a jejich rozšiřování, jež by byly způsobilé
ji poškoditi, a jednak náhrady odškodného 10.000 Kč. Procesní
soud první stolice zamítl žalobu o obojí nárok proto, že žalobní
žádání v prvém směru není určité a druhý nárok je jenom důsledkem
nároku prvního. D o v o l a c í s o u d zrušil rozsudek proto, že předseda
senátu měl povinnost upozorniti na neurčitost žalobního žádání, které
sám pokládá také za neurčité a poskytnouti tak straně příležitost k ná-
pravě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nelze říci, že žalobní žádání o náhradu odškodného 10.000 Kč je ne-
určité. To sám rekurent připouští, maje jen za to, že žalobní žádost je
v tom směru neodůvodněna. Nárok na odškodné sice předpokládá jed-
nání přičící se zákonu o nekalé soutěži na př. §§ 1, 2 a 10, ale kromě
toho dále, by žalovaný věděl nebo věděti musel o škodlivosti. Ale ža-